

Ty moje malá příšerko

Veronika Sudová

Cíl: *rozvoj prosociálního chování, spolupráce, pozornosti a vnímání sebe i druhého, uvolnění, ovládání emocí*

Věk: 3-7 let

Pomůcky: žádné

Postup: *„Vybereme honiče, který honí stále, nestřídá, když někomu dá babu. Je možné, že každý z vás dostane občas babu, která ho naštve a rozzlobí, protože když ji dostane, musí zůstat stát na místě, kde ji dostal. A protože ho to rozzlobí, příšerně se zaškaredí na celý svět. Obličej se mu promění v našťvanou, rozčílenou, ošklivou příšeru. Ale nemusí to tak zůstat napořád. Kdokoliv z kamarádů ho může vysvobodit tím, že ho hezky pohladí, podívá se na něj a s úsměvem mu řekne: „Ty moje malá příšerko“. Poté je chycený zachráněn a může běhat dál. Doufejme, že si ani on nezapomene všimnout, zda ještě někdo nepotřebuje zachránit, aby si s námi zahrál...“*

Zkušenosti s realizací: S dětmi by se neměly hrát honičky, kde děti vypadávají, je to nespravedlivé (především ve věkově smíšených třídách, kde vyhrávají jen starší děti) a dětem mladším nebo pohybově méně zdatným to bere sebedůvěru. Tato hra je jednou z těch, ve které není nikdo znevýhodněn. Děti si ji oblíbily a „na příšerku“ chtějí hrát poměrně často.

Zdroje:

Svobodová E. (2010). *Prosociální činnosti pro předškolní vzdělávání*. Praha: Nakladatelství Raabe.